

عنوان مقاله:

شیوه های اجرایی و بیانی تعزیه در ایران و هند

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات شبه قاره، دوره 13، شماره 41 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

علیرضا طاهری - استاد دانشکده هنر و معماری دانشگاه سیستان و بلوچستان

حبیب الله کاظم نژادی - استادیار دانشکده هنر و معماری، دانشگاه سیستان و بلوچستان (نویسنده مسئول)

خلاصه مقاله:

تعزیه یا تعزیت مراسم نمایشی و آیینی شیعی است که برای گرامیداشت و سوگواری شهدای عاشورا و اظهار همدردی و همزادپنداری با اصحاب و اهل بیت امام حسین(ع) به کار برده می شود. نمایش تعزیه، ریشه در ادبیات اسطوره ای، ملی و دینی دارد و با مایه های روضه خوانی، نقالی و پرده خوانی همراه است. تعزیه و هنرهای اقماری آن در ایران و هند دارای شیوه های خاص بیانی بوده و با شرایط محلی و جغرافیایی خود انطباق یافته اند، ولی سرچشمه واحدی دارند. سوال تحقیق این است که تعزیه در ایران و هند با چه شیوه های اجرایی بیان شده است؟ با توجه به پیشینه فرهنگی دو تمدن ایران و هند، مسلماً شیوه نمایشی تعزیه بین مسلمانان این دو کشور دارای ارتباطی تنگاتنگ بوده و متأثر از یک فرهنگ واحد دینی می باشد. هرچند که تفاوت هایی به لحاظ شیوه های اجرایی بین آنها دیده می شود. غایت برپایی این مراسم در هردو کشور احیاء و انتقال فرهنگ عاشورایی به نسل های بعد بوده است. پژوهش حاضر با استفاده از روش توصیفی انجام شده و هدف از آن شناخت اشتراکات و وحدت عقیدتی در بیان شعائر عاشورایی در قالب تعزیه بین دو تمدن بزرگ شرق است.

کلمات کلیدی:

امام حسین(ع)، عاشورا، نمایش، تعزیه، ایران، هند

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1459664>

